

Arrest

nr. 128.132 van 19 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X,
 2. X,
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 18 september 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2007 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Door de betrokken asielinstanties werd vastgesteld dat de vingerafdrukken van de verzoekende partijen overeenstemden met vingerafdrukken die op 20 september 2007 te Slovenië en op 23 september 2007 te Italië werden genomen. Toch werd hun aanvraag doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 februari 2009 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 9 juli 2009 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 30 juli 2009 verklaarde de verwerende partij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk en werden de verzoekende partijen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag.

Op 19 november 2009 werden de verzoekende partijen gemachtigd tot een voorlopig verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2010 besliste de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zijn beslissing van 17 februari 2009 in te trekken.

Op 15 maart 2010, bij arrest nr. 40 211, verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partijen, nu het zonder voorwerp was geworden.

Op 27 augustus 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 54 914 van 26 januari 2011 verwierp de Raad dit beroep.

Op 24 november 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in tot verlenging van hun verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 15 februari 2011 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 22 april 2011 besliste de verwerende partij om geen gevolg te geven aan de voormelde aanvraag tot verlenging. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 13 mei 2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 2 maart 2012 verklaarde de verwerende partij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk en nam ze opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 18 april 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op diezelfde datum dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 7 mei 2012 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 8 mei 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 23 augustus 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bts van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds december 2007 in België verblijven, volledig geïntegreerd zouden zijn, werkbereid zijn en ter staving arbeidskaarten C voorleggen, in hun eigen onderhoud zouden willen voorzien, goed Nederlands zouden proberen te spreken, lessen Nederlands gevolgd hebben en ter staving een certificaat d,d. 08.11.2011 voorleggen op naam van mijnheer S. N., een hele vrienden en kennissenkring zouden opgebouwd hebben en dat zij een attest van inburgering, attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een aanwezigheidslijst van de VDAB met betrekking tot een stage gevolgd door S. F. voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 14.12.2007, die afgesloten werd op 28.01.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk drie jaar en ongeveer anderhalve maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij heel veel familieleden hebben die in België verblijven die de Belgische nationaliteit bezitten. Ze leggen echter geen enkel bewijsstuk voor ter staving van dit element. De loutere bewering dat zij hier familieleden hebben, kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst Zij zouden er vanwege hun Roma-etnie gediscrimineerd worden en geen menswaardig leven kunnen lijden. Ze verwijzen hierbij naar een rapport van Amnesty International van september 2010. Ze zouden geen beroep kunnen doen op hun overheid en de overheid zou er niet in slagen de burgers te vrijwaren van vervolgingen, discriminatie, onlusten en wandaden, enzovoort- Zij halen aan dat hun mensenrechten er geschonden worden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkel persoonlijk bewijs voorleggen ter staving van deze beweringen. De loutere verwijzing naar een algemene situatie is onvoldoende. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen: "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018). Bijgevolg kunnen deze elementen niet beschouwd worden als een prangende humanitaire situatie en vormen zij geen buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art, 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hierdoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van hun middel stippende verzoekende partijen aan dat zij een regularisatieaanvraag hebben ingediend naar aanleiding van de instructie van 19 juli 2009 die weliswaar later door de Raad van State werd vernietigd. Hoewel de instructie werd vernietigd zijn zij van oordeel dat de minister deze binnen haar discretionaire bevoegdheid kan blijven toepassen. Door dit niet te doen achten zij het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel geschonden.

In een tweede onderdeel van hun middel gaan de verzoekende partijen in op het begrip buitengewone omstandigheden. Zij stippen aan dat de buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Zij verduidelijken dat zij al sinds 2007 niet meer in hun land van herkomst zijn geweest en dat zij hun aanvraag daar niet kunnen indienen omdat zij daar niets of niemand meer hebben. Verder benadrukken zij dat verzoekster ernstig ziek is en dat haar fysieke integriteit in het gedrang zal komen als ze moet terugkeren. Zij menen dat er aldus wel sprake is van buitengewone omstandigheden. Verder menen ze dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht omdat men uit de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afleiden waarom de integratie niet kan leiden tot regularisatie. De verzoekende partijen herhalen dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en dat een terugkeer een schending zou inhouden van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat betreft de duur van hun asielprocedure verwijzen zij naar de instructie van 19 juli 2009 en stellen zij te voldoen aan de hierin vermelde voorwaarden. Opnieuw herhalen de verzoekende partijen dat zij van oordeel zijn dat de instructie nog steeds kan worden toegepast en dat het niet toepassen van de instructie een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel. Voorts stellen de verzoekende partijen dat er geen rekening werd gehouden met een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Zij stellen de nodige bewijsstukken te hebben geleverd voor het feit dat ze familie met verblijfsrecht in België hebben. Zij menen dat hun familieleven in het gedrang zal komen. Ze benadrukken dat de broer en de schoonzus de Belgische nationaliteit bezitten en dat de twee andere broers verblijfsrecht hebben. Verder stippen zij aan dat er wel degelijk een reële en persoonlijke dreiging bestaat voor hen. Zo bestaat er in Servië nog altijd een militaire dienstplicht hierdoor zal verzoeker nu hij 21 jaar oud is als deserteur aanzien worden. Bij terugkeer naar zijn land zal hij een gevangenisstraf van 20 jaar moeten uitzitten. Ook zijn de verzoekende partijen het niet eens met de stelling dat het aanhalen van mensenrechtenrapporten niet volstaat. Ze zijn van oordeel dat indien de verwerende partij van oordeel is dat er geen reële dreiging bestaat in hun hoofde, zij dit diende te onderzoeken en te motiveren. Zij stellen dat het algemeen geweten is dat de situatie voor Roma's in Servië verre van ideaal is. Zij stellen dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om zo aan de verwerende partij te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn. Zij zijn van oordeel dat zij wel buitengewone omstandigheden hebben aangetoond. Tot slot stellen de verzoekende partijen dat indien de verwerende partij twijfelde aan hun lokale verankering, zij hadden dienen te verschijnen voor de commissie voor advies.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De verzoekende partijen bekritisieren het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin deze laatste stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is wegens de vernietiging door de Raad van State.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de Raad van State 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen heeft vermeld, werkt dit vernietigingsarrest *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de eerste bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen zou hebben genomen op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet rechtvaardigt de vernietiging van de thans voorliggende beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door er op te wijzen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

De verzoekende partijen kunnen niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien hun aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, zij ook tot een verblijf dienden te worden gemachtigd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Evenmin kunnen de verzoekende partijen de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak nog zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

De beginselen van behoorlijk bestuur laten de verwerende partij hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). De verzoekende partijen behoren te weten dat de verwerende partij is gebonden door de wet en dat zij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

In een tweede onderdeel van het middel gaan de verzoekende partijen in op het begrip buitengewone omstandigheden.

Een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen bestaan:

- de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid),
- wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis)
- de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden", strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek vanwege de overheid. Vooreerst dient te worden nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz...

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen echter de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

Na de wetswijziging van 15 september 2006 werd door de verwerende partij benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S.4 juli 2007).

Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. Aldus diende de verwerende partij *in casu* niet te motiveren aangaande het al dan niet gegrond zijn van de aanvraag ingevolge de integratie van de verzoekende partijen.

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf haalden de verzoekende partijen volgende elementen als buitengewone omstandigheden:

- 1) De onmogelijkheid tot terugkeer omwille van het feit dat zij etnisch Roma's zijn uit Servië, dat zij gediscrimineerd worden en dat zij geen menswaardig leven hebben. Hierbij verwijzen ze naar een rapport van Amnesty international van 2010 "*stop the forced return of roma to Kosovo*".
- 2) Hun langdurig verblijf waarbij ze aanstippen reeds sinds 2007 in België te verblijven en waardoor ze duurzaam verankerd zijn in de maatschappij.
- 3) De schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van terugkeer omdat de mensenrechten van de Roma's worden geschonden.
- 4) De prangende humanitaire situatie waarbij zij opnieuw verwijzen naar het gegeven dat een terugkeer een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zal inhouden omdat zij tot een kwetsbare groep behoren.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat verzoekster ernstig ziek is en dat haar fysieke integriteit in het gevaar zal komen bij een terugkeer, dient de Raad vast te stellen dat dit niet als buitengewone omstandigheid werd opgeworpen in hun aanvraag. Het komt niet aan de Raad toe om een oordeel te vormen over argumenten die voor het eerst in het verzoekschrift als buitengewone omstandigheden ingeroepen. Zo de verzoekende partijen menen dat dit feit een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat hen belet om terug te keren dan dienen zij een nieuwe aanvraag in te dienen.

Waar de verzoekende partijen vervolgens weer ingaan op de vernietigde instructie en menen dat zij voldoen aan de voorwaarden van de instructie kan verwezen worden naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet. De Raad vermag niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het loutere gegeven dat de verzoekende partijen al lang op het Belgische grondgebied verblijven is op zich geen beletsel om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Het lang verblijf en de integratie ingevolg dit lang verblijf kunnen evenwel een reden tot regularisatie zijn, doch dit betreft dan weer de gegrondheid van de aanvraag welk in casu niet aan de orde is.

Voorts menen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM doordat zij veel familie hebben in België met verblijfsrecht. Zij menen dat de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden heeft.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het hebben van familieleden in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Hieruit volgt impliciet dat de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met de aanwezigheid van familieleden op het Belgisch grondgebied.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen. Wat betreft het gezinsleven dient aangestipt te worden dat de bestreden beslissing geldt voor het hele kerngezin. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat met de overige broers en zussen die geen deel uitmaken van het kerngezin, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. *In casu* worden geen indicaties in dit verband verstrekt door de verzoekende partijen. De verzoekende partijen vermelden enkel dat hun familieleden over een verblijfsrecht in België beschikken. Er wordt geen enkele bijkomende informatie gegeven aangaande de wijze waarop het vermeende gezins- en familieleven wordt uitgeoefend. De verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan dat dit gezins- of familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij niet terug kunnen keren naar hun land van herkomst omwille van het gegeven dat verzoeker als deserteur zou kunnen worden beschouwd en een gevangenisstraf riskeert, dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen dit niet als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit argument dat voor het eerst wordt aangevoerd in het verzoekschrift kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Met hun betoog maken de verzoekende partijen evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij zelf uitzoekt welke buitengewone omstandigheden er zouden kunnen bestaan. Het komt duidelijk aan de verzoekende partijen toe om duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden volgens hen als buitengewone omstandigheden kunnen gelden.

Voorts menen de verzoekende partijen dat het niet afdoende is te stellen dat het aanhalen van algemene rapporten niet volstaat. Zoals reeds aangehaald dient het begrip buitengewone omstandigheid restrictief te worden geïnterpreteerd. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat het louter verwijzen naar een algemeen rapport niet volstaat om een schending van de mensenrechten in hun hoofde aannemelijk te maken en bijgevolg een buitengewone omstandigheid aan te tonen. Hierbij merkt de Raad bijkomend op dat het rapport waarnaar de verzoekende partijen in hun aanvraag hebben verwezen betrekking heeft op de algemene toestand van Roma's in Kosovo terwijl de verzoekende partijen afkomstig zijn uit Servië.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat het algemeen geweten is dat de situatie voor Roma's in Servië verre van ideaal is en dat zij schrik hebben dat zij het slachtoffer zullen worden van foltering of

onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en hieruit afleiden dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er op dat zowel hun asielaanvraag als hun vraag tot subsidiaire bescherming werd afgewezen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat deze beslissing werd bevestigd in beroep door de Raad, zodat kan aangenomen worden dat reeds werd onderzocht of een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en dat deze vraag negatief werd beantwoord. Er dient bijkomend aangestipt te worden dat hierbij rekening werd gehouden met hun verklaringen dat zij tot de Roma-gemeenschap behoren. Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Ook wat het door de verzoekende partijen ingeroepen probleem van desertie betreft heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds uitspraak gedaan. Zo wordt gesteld dat verzoeker onder een amnesty-wet zou vallen en dus niet dient te vrezen te zullen worden vervolgd.

Waar de verzoekende partijen tot slot stellen te voldoen aan de voorwaarden op geregulariseerd te worden en dat indien er getwijfeld werd aan hun lokale verankering, de verwerende partij een advies had dienen te vragen bij de Commissie voor advies, dient nogmaals aangestipt te worden dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, met name of er geldige buitengewone omstandigheden zijn. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partijen niet dienstig.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending aannemelijk van de door hen ingeroepen wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizendveertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

J. CAMU